

soudcovu povinnost, by nahrazoval stranám právního zástupce, to tím méně, jde-li o advokátský proces, jako v souzeném případě. Bylo věci strany a jejího právního zástupce, by uvedli vše, co nárok opodstatňuje a podporuje, a zejména, by upravili žalobní prosbu tak, by byla určitá a exekucí vykonatelná. Zanedbala-li strana tuto povinnost, jde to na její vrub.

Čís. 12033.

Proti nároku na výživné manželky, jež žije od manžela odděleně jen fakticky, bez soudního svolení, lze uplatnit okolnosti, jež by tvořily důvod rozvodu nebo rozluky manželství z viny manželčiny a jež znemožňují manželům obnoviti s manželkou manželské společenství.

Nárok na výživné nemá nehodná manželka, jež žije způsobem přičícím se podstatě manželství a svým chováním způsobila nebo aspoň spoluzpůsobila rozvrat manželství.

Ve sporu o výživné, není-li zároveň žalováno o rozvod neb o rozluky, jest samostatně řešiti otázku viny na důvodu rozvodu nebo rozluky.

Byla-li zamítnuta manželova žaloba o rozluky z viny manželčiny, ježto nedokázal rozlukový důvod jí zaviněný, není mu zabráněno, by neuplatnil za změněných poměrů skutkové okolnosti, jimiž může prokázati důvod rozvodu nebo rozluky z viny manželky, jež vznikly teprve později nebo tu sice již dříve byly, ale nebyly uplatněny.

(Rozh. ze dne 27. října 1932, Rv I 1720/32.)

Žaloba odděleně žijící manželky na manžela o placení výživného byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu jen pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v tom, že odvolací soud uznal nepořádný její život za důvod odepření výživného, ač bylo zjištěno rozsudkem ve sporu o rozluky manželství, že žalovaný jí znemožnil návrat do společné domácnosti cizoložným poměrem a že zavinil rozvrat manželství. Oprávněnost nároku žalobkyně na výživné závisí na rozřešení otázky, zda žalovaný může proti nároku na výživné manželky, která žije od něho odděleně jen fakticky bez soudního svolení, uplatnit s úspěchem okolnosti, které by tvořily důvod rozvodu nebo rozluky manželství z viny manželčiny a které mu znemožňují obnoviti s ní společnou domácnost. K otázce této jest odpověděti pro souzený případ kladně. Nárok manželky na slušnou výživu (§ 91 obč. zák.) odpovídá její povinnosti sdíleti s manželem společnou domácnost a v ní, seč jest, mu pomáhati (§ 92 obč. zák.). Proto pravidelně muž poskytuje manželce výživu naturální ve společné domácnosti. Výživné v penězích jest povinen poskytovat jí tehdy, když svémocně zrušil společnou domácnost nebo svým chováním znemožnil manželce bydlení a přijímání

výživu ve společné domácnosti; není však povinen jí poskytovat výživné, když manželka znemožnila manželské soužití nepřístojným chováním. Manželka ztrácí nárok na výživu, je-li manželství rozloučeno z viny její nebo z viny obou manželů, a stejně tomu tak jest při rozvodu, při němž však soud může podle dvorského dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s. výjimečně manželu uložit, by po rozvodu z oboustranné viny poskytoval rozvedené manželce slušnou výživu. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že nárok na výživné nemá manželka nehodná, která žije způsobem přičicím se podstatě manželství (§§ 40, 90, 92, 93 obč. zák.) a svým chováním způsobila neb aspoň spoluzpůsobila rozvrat manželství. Proto ve sporu o výživné, není-li zároveň žalováno o rozvod nebo rozluky, jest samostatně řešiti otázku viny na důvodu rozvodu nebo rozluky. Manželství stran dosud trvá. Žalovaný se ve sporu sice pokusil o jeho rozloučení z viny manželčiny, avšak žaloba jeho byla zamítnuta, poněvadž nedokázal rozlukový důvod jí zaviněný. Leč správně uvádí napadený rozsudek, že to nevádí, poněvadž tím není vyloučeno, by v pozdějším sporu o výživné neuplatnil za změněných poměrů skutkové okolnosti, jimiž může prokázati důvod rozvodu nebo rozluky z viny žalobkyně, které vznikly teprve později nebo tu sice již dříve byly, ale nebyly uplatněny. Za trvání manželství jest žalobkyně povinna zejména, by zachovávala manželskou věrnost a chovala se tak, jak se na vdanou ženu sluší a patří. O žalobkyni jest však zjištěno, že v době podání žaloby a za jejího projednávání žila v konkubinátě s P-em a K-em, že vede zhýralý život a že se oddává prostituci. Okolnosti tyto jsou zajisté takového rázu, že znemožňují žalovanému, byť i ne fakticky, tedy přece s mravního hlediska, by obnovil se žalobkyní manželské společenství a společnou domácnost, a zbavují ho povinnosti, by ze svých prostředků přispíval jí na výživu a tím i na její společnou domácnost s cizími muži.

Čís. 12034.

Pokud jest v prohlášení žalobce spatřovati změnu žaloby v tom smyslu, že spor vedený dosud proti pozůstalosti zastoupené dědici bude nadále veden proti dědicům osobně.

Výši výživného, které zemřelý nemanželský otec má platiti na děti, jest ustanoviti podle dne jeho úmrtí. Dědicové jsou pak povinni k placení výživného jen potud, pokud se ho může nemanželskému dítěti dostati z pozůstalostního jmění, při čemž jest vzíti za základ skutečnou cenu pozůstalosti v době jejího odevzdání, nikoliv hodnotu udanou v pozůstalostním řízení. Jest přihlédnouti i k tomu, zda jest zaopatřeno manželské dítě zůstavitelovo.

Má-li jmění složené otcem sloužiti k výživě a výchově nemanželského dítěte, jest žalobu dítěte o placení výživného proti dědicům zůstavitele, není-li složené jmění dosud vyčerpáno, pro tentokráte zamítnouti.